

РЕШЕНИЕ

№ 3671

гр. София, 07.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 15.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1763** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. М. С. срещу решение № 2153-15-21/02.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ -- П., с което е потвърдено разпореждане № РП-4-15-00835204/04.11.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване (ДОО) в ТП на НОИ - П., с което е разпоредено да се прихване вземане на държавното обществено осигуряване в размер на 43 036,61 лв., произтичащо от добросъвестно получена от жалбоподателя сума от парично обезщетение за общо заболяване. Твърди се че е незаконосъобразно. Прави се възражение за изтекла в негова полза погасителна давност. Искане се отмяна на разпореждането и потвърждаващото го решение.

В съдебно заседание жалбоподателя, чрез процесуален представител, адв. К. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена на основанията, посочени в нея. Ответникът – Директорът на ТП на НОИ П., чрез юрисконсулт В., оспорва жалбата. Излага подробно становище в депозираните писмени бележки.

От фактическа стана.

С обжалваното решение № 2153-15-21/02.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ П. е отхвърлена като неоснователна жалба с вх. № 1012-15-15/14.01.2021 г., против разпореждане № РП-4-15-00835204/04.11.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ - П.. С последното на основание чл. 114, ал. 5 от КСО е разпорежено да се прихване вземане на държавното обществено осигуряване, установено по основание и размер с разпореждане № [ЕГН]/Протокол № Ра-660/29.08.2014 г. на ръководителя на пенсионното осигуряване при ТП на НОИ - П. за неправилно изплатена сума за лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, от дължимото на В. М. С. парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване по болничен лист №№ Е20202139140 и Е20202139139 за периода от 10.2020 г., всяко от които в размер на 326.06 лева.

Видно от доказателствата по делото с разпореждане № [ЕГН]/Ра-660 от 29.08.2014г. на Ръководителя на пенсионното осигуряване при ТП на НОИ - П. на основание чл. 98 ал.2 от КСО, чл. 114 от КСО и чл. 85 от НПОС и във връзка с разпореждане № [ЕГН]/Протокол № 1323/27.08.2014г., е постановено В. М. С. да възстанови неправилно изплатената сума за пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на 76237,79 лв., от които главница за периода 01.01.2004г. - 31.08.2014г. в размер на 41391,04 лв. и лихва в размер на 34846.75 лв., начислена към 29.08.2014г.

Разпореждане № [ЕГН]/Ра-660 от 29.08.2014г. на Ръководителя на пенсионното осигуряване при ТП на НОИ - П. е получено на 14.10.2014 г. и е оспорено от жалбоподателя С., както по реда на чл.117 от КСО пред ръководителя на териториалното поделение в [населено място], така и пред Административен съд-Пловдив, като сумите, разпoredени като подлежащи на възстановяване с него, не са погасени в срока за доброволно изпълнение.

Мотивирайки се с правното основание по чл.117 а, ал.1 от КСО, съгласно което, обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им, административния орган е извършил удръжки на основание чл.114а, ал.3 от КСО чл. 85 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), от получаваната от жалбоподателя лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. За целта са издадени разпореждане № [ЕГН]/Протокол № Ра-406/16.07.2015 г. и разпореждания № [ЕГН]/Протокол № 3045-15-53/30.06.2016 г., № [ЕГН]/Протокол № 3045-15-44/10.01.2017 г., № [ЕГН]/Протокол № 3045-15-61/22.02.2017 г., № [ЕГН]/Протокол № 3045-15-76/25.04.2017 г., № [ЕГН], Протокол № 3045-15-153/07.08.2017 г., № [ЕГН], Протокол № 3045-15-60/06.08.2018 г., за които няма данни да са били оспорени от С..

С решение № 2288 от 30.11.2016 г. на Административен съд - Пловдив по адм. дело № 2235/2016 г. е отхвърлена жалбата на В. С. срещу решение № 2153-15-161/28.06.2016 г. на директора на ТП на НОИ - П., постановено по жалбата на лицето против разпореждане № [ЕГН]/ Протокол № Ра-660/29.08.2014 г.. Първоинстанционното съдебното решение е потвърдено с решение на ВАС от 10.04.2018 г. по адм. дело № 997/2017 г. Предвид това, разпореждането от 29.08.2014 г. за дълга на В. С. е влязло в законна сила на 10.04.2018 г.

Със заповед на директора на ТП на НОИ - П. № Ц3009-15-34 от 12.05.2020 г. на основание чл. 115, ал. 1 от КСО е заличен частично дългът по разпореждане № [ЕГН], Протокол № Ра-660/29.08.2014 г. в размер на 8086,40 лв., от които 2346,98 лв. главница за времето от 26.06.2009 г. до 31.12.2009 г. и лихва, начислена върху главница за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г. в размер на 5739,42 лв.

За жалбоподателя С. е представено Удостоверение по образец съгласно приложение №9 към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) с данни относно правото на парично обезщетение към болничен лист № E20202139139 и болничен лист № E20202139140, с период на временната неработоспособност от 12.10.2020 г. до 30.10.2020 г. /вкл./ във връзка с това и на основание чл. 1, ал. 2 от НПОПДОО във връзка с чл. 40, ал. 5 от КСО е изчислено като подлежащо на изплащане парично обезщетение при временна неработоспособност поради общо заболяване по всеки един от горепосочените болнични листове в размер на 326.06 лева.

От правна страна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4, и за прихващане по чл. 114, ал. 5 се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба, оспореното решение е издадено от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия. Спазена е изискуемата от закона форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите, обусловили отхвърлянето на жалбата.

От компетентен орган е издадено и разпореждането за прихващане сумата от неоснователно полученото обезщетение за общо заболяване. Съгласно чл. 114, ал. 5 КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

Спорът по делото се концентрира относно това дали в разглеждания случай може да бъде извършено прихващане на основание чл. 114, ал. 5 от КСО.

Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане не са лишени от правно основание, както и имат годен за изпълнение предмет. Съобразно разпоредбата на чл. 117а, ал. 1 КСО обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им. Поради това и при липса на доброволно изпълнение органът разполага с правомощието да пристъпи към прихващане на дължимите суми. В изпълнение на това си правомощие е издадено и разпореждането, предмет на настоящото производство.

Не е налице и твърдяното в жалбата противоречие с материалния закон.

Съгласно чл. 114, ал. 5 КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Съгласно чл. 114а, ал. 1 КСО върху паричните обезщетения

и помощите, изплащани по този кодекс, не могат да се налагат запори по реда на Гражданския процесуален кодекс и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или да се извършват други удръжки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114. В случая, към датата на постановяване на процесното разпореждане са били налице всички законови предпоставки за извършване на прихващането. От изложеното по-горе безспорно се установява, че са налице изискуемо вземане на ДОО, установено по надлежния ред с административен акт по чл.114, ал.1 и 3 от КСО - разпореждане № [ЕГН]/Ра-660 от 29.08.2014г. на Ръководителя на пенсионното осигуряване при ТП на НОИ - П., което не е погасено в срока за доброволно изпълнение, в размер на 43071.66 лв. (21785.05 лв.- главница, 7329.90 лв.-лихва и 13956.71 лв. - допълнително начислена лихва), изчислен към момента на издаване на процесното разпореждане и вземане на жалбоподателя от ДОО. представляващо паричното обезщетение при временна неработоспособност поради общо заболяване по чл. 40 от КСО размер на 326.06 лева по всеки от болничните листове.

По спорния между страните въпрос, съдът намира, че административния орган е извършил правилно тълкуване на относимите правни норми. Прихващането на основание чл.114, ал.5 от КСО е способ за принудително изпълнение, който се явява специален по отношение на общия ред за прихващане и принудително изпълнение на публични вземания по ДОПК. Посочените основания за извършване на прихващането са установяват и от представени и относимите документи (разпореждане № [ЕГН] от 29.08.2014г. на Ръководителя на пенсионното осигуряване при ТП на НОИ П., Удостоверения по образец съгласно приложение №9 към чл. 8, ал. 1 от НПОПДОО, болнични листове №№ E20202139140 и E20202139139 и справки от информационната система на НОИ) и съответстват на относимите разпоредби на КСО - чл.40 от КСО, чл.69б от КСО, 114. ал.1 и 3 от КСО, НПОС и НПОПДОО, касаещи дължими парични суми.

Настоящия съдебен състав намира възражението на жалбоподателя, че след като за погасяване на вземането на НОИ се правят удръжки от личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване, получавана от жалбоподателя С., не може да се извършва прихващане с други вземания на лицето от ДОО (в случая с вземания, представляващи парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване), за неоснователно, поради следното. Забраната за принудително изпълнение върху обезщетенията по социално осигуряване, установена в чл. 213, ал. 2, т. 1 ДОПК се прилага в производствата за принудително изпълнение по реда на чл. 114, ал. 5 КСО. По силата на изричната и специална норма на чл. 114а, ал. 1 КСО, забраната за налагане на запори върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по КСО и извършването на удръжки и прихващания, не се прилага за задължения на лицата към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114 КСО.

В същия смисъл е установената актуална съдебна практика на Върховния административен съд по сходни казуси, изразена в решения: № 2743/7.03.2017 г. по адм. дело № 2903/2016 г. и по адм.д. № 9866№2019г. и Решение № 5954 от 18.05.2021г. по адм.д. № 2890/21 на ВАС.

Неоснователно е и възражението на лицето, че директорът на териториалното

поделение не се е произнесъл по претенцията му относно размера на задължението. Видно от съдържанието на оспореното решение № 2153-15-21/02.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ - П. в него е посочено, че неразделна част от настоящото решение е справка за цялостното движение на сумите за погасяване на задължението по Разпореждане № [ЕГН]/Протокол № Ра-660/29.08.2014 г., от която е видно и формирането на размера на задължението на С. към момента на издаване на разпореждане процесното № РП-4-15-00835204/04.11.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ П.. Самата справка е приложена към оспореното решение и съставлява част от административната преписка. Съобразно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган, в съобщението до страните по чл. 28, ал. 1 от З., в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, издал акта.

Що се отнася до възражението за непризнаване от страна на директорът на териториалното поделение по искане за прилагане на разпоредбата на чл.115, ал.1 от КСО, следва да се посочи, че процесното решение № 2153-15-21/02.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ -П. е постановено на основание чл.117, ал.3 във връзка с чл.117, ал.1, т.2, буква "д" от КСО , по повод на жалба вх. № 1012-15-15/14.01.2021 г. на В. М. С. срещу разпореждане № РП-4-15-00835204/04.11.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ П.. Както се посочи по-горе, разпореждане № РП-4-15-00835204/04.11.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ П. е постановено на основание чл.114, ал.5 от КСО и основният спорен въпрос е законосъобразно ли е извършено прихващането. С процесното решение, директорът на териториалното поделение, се е произнесъл по въпросите, които са относими към правния спор и е формиран извод защо органът приема, че оспореният пред него акт е законосъобразен. Въпросът относно погасяването по давност на част от задълженията по разпореждане № [ЕГН]/Протокол № Ра-660/29.08.2014 г. на ръководителя на пенсионното осигуряване при ТП на НОИ - П., няма значение за конкретния случай, поради което и липсата на нарочни мотиви в тази посока, не прави решение № 2153-15-21/02.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ – П. незаконосъобразно.

По тези съображения и предвид неоснователността на наведените в жалбата възражения, съдът намира, че оспореното решение е материално законосъобразно, издадено е от компетентен орган в рамките на законовите му правомощия и компетентност, което се отнася и до потвърденото с него разпореждане, като при постановяването им не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правата на жалбоподателя.

Относно разноските.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена. Жалбоподателя следва да бъде осъден да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лева, на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на

правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. М. С. с ЕГН [ЕГН] срещу решение № 2153-15-21/02.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ – П., с което е потвърдено разпореждане № РП-4-15-00835204/04.11.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване (ДОО) в ТП на НОИ – П..

ОСЪЖДА В. М. С. с ЕГН [ЕГН] да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: